

РЕШЕНИЕ

№ 6144

гр. София, 06.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Димитрина Петрова

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5042** по описа за **2020** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно по чл. 63 ал. 1 пр. 2 от ЗАНН вр. чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Решение № 18745 от 21.01.2020 г. по НАХД № 15090/2019 г. на СРС, НО, 107 състав. С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление № 23-002951/29.08.2019 г., издадено от директора на ДИТ-С., с което на дружеството на основание чл. 414, ал. 3 от КТ, е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв. за нарушение на чл. 61, ал. 1, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ.

В касационната жалба са изложени доводи, че решението на СРС е постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Моли се същото да бъде отменено, като бъде отменено и издаденото НП.

В съдебно заседание, касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът – ДИТ-С. област – в съдебно заседание се представлява от юрк. П., който оспорва касационната жалба и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура Прокурор Д. счита касационната жалба за неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение.

Административен съд – София- град, V касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на

касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Въз основа на събраните доказателства Софийският районен съд установил, че на 19.06.2019г. служители на Д "ИТСО" извършили проверка по спазване на трудовото законодателство в обект на контрол строяща се жилищна сграда в С., район В.,[жк],[жк]разширен север, УПИ ХХХІІІ-1109, кв. 116. На 19.06.2019г. Н. Л. М. е заварен да полага труд като електротехник. На лицето е предоставена в 15:50 часа за попълване декларация, в която М. декларира, че работи в обекта с работно време 09:00-17:00 часа, почивка в работния ден от 12:00 до 12:30 часа, почивни дни събота и неделя и трудово възнаграждение „минимум“. Проверката е продължила по документи на 21 и 26.06.2019г., а на 08.07.2019г. е приключена в сградата на Д "ИТСО". На 08.07.2019г. е представен граждански договор от 10.06.2019г., сключен между [фирма] и Н. М., както и идентификационна карта, където е отбелязано, че работодателят е наел осем души.

При проверката е установено, че дружеството, в качеството си на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, не е уредило отношенията при предоставяне на работна сила като трудови правоотношения, като не е сключило трудов договор преди постъпването на работа на М..

Бил съставен АУАН № 23-002951/08.07.2019 г., връчен лично на управителя на дружеството. Срещу АУАН не е подадено възражение.

Въз основа на АУАН е издадено Наказателно постановление № 23-002951/29.08.2019 г.

СРС е приел, че АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите са съставени от компетентни органи при спазване на процесуалните правила.

Според чл. 1, ал. 2 от КТ, отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения. Съгласно чл. 61, ал. 1 от КТ, трудовият договор се сключва между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа.

От събраните в хода на производството пред районния съд доказателства е видно, че касаторът, в качеството си на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ към дата 19.06.2019 г., когато е извършена проверка от контролните органи, не е уредил отношенията си с лицето Н. Л. М. като трудовоправни чрез сключването на трудов договор преди постъпването му на работа, каквото е императивно установеното изискване съгласно чл. 1, ал. 2 от КТ и чл. 61, ал. 1 от КТ.

От попълнената от лицето декларация се установява, че то работи в дружеството като електротехник с работно време 09:00-17:00 часа, почивка в работния ден от 12:00 до 12:30 часа, почивни дни събота и неделя и трудово възнаграждение „минимум“.

Настоящият касационен състав споделя тези мотиви на Софийския районен съд, като възраженията на касатора са неоснователни. Съвкупният анализ на доказателствата сочи на извод, че М. е полагал труд на 19.06.2019 г. без сключен трудов договор, което се явява нарушение на чл. 61, ал. 1 от КТ.. Това не се опровергава от представения граждански договор на 08.07.2019 г. Последният не е бил представен при проверката на място и се явява в противоречие с установеното от М., че същия полага труд в обекта, не само на тази дата, а периодично, в определено време и срещу

определено възнаграждение.

Съдът се е обосновал и за правилност на подвеждане на констатираното нарушение. Посочената като нарушена норма на чл. 61, ал. 1 КТ въвежда императивно задължение за двете равнопоставени страни по трудовото правоотношение (работник и работодател) да сключат трудов договор преди постъпването на работника на работа и акцентира върху момента на сключване на договора. Разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ съдържа императивно правило за сключване на договора в писмена форма, т.е. въвежда изискване за действителност на договора с оглед на неговата форма. В случая описаното нарушение е, че работодателят не е уредил отношенията си по предоставяне на работна сила като трудови правоотношения преди постъпването на М. на работа, чрез сключване на трудов договор, като постъпването на работа без трудов договор е уточнено именно от работника.

Неизпълнението на задължението на работодателя да уреди отношенията си по престиране на работна сила от страна на Н. М. чрез сключването на трудов договор представлява неизпълнение на задължението по чл. 61, ал. 1 от КТ.

Съгласно санкционната разпоредба на чл. 414, ал. 3 от КТ, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 15 000 лв. В конкретния случай, определената имуществена санкция от 2 000 лв. не е прекомерна, с оглед характера на извършеното нарушение и обществените отношения, които то засяга. Същата е ориентирана към законоустановения минимум, поради което не следва да бъде намалена.

С оглед изход на делото, в полза на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, в минимален размер на 80 (осемдесет) лева, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, респективно по реда на чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд София – град, V касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 18745 от 21.01.2020 г. постановено по НАХД № 15090/2019 г. на СРС, НО, 107 състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Инспекция по труда“- [населено място] област сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: